

Sygn. akt IV CSK 491/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa T. S. S. i D. S.
przeciwko M. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 1800
(jeden tysiąc osiemset) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana M. S. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 kwietnia 2015 r. zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 28 maja 2014 r. w sprawie o zapłatę reszty wynagrodzenia za roboty budowlane. Powodowie T. S. S. i D. S. wspólnicy spółki cywilnej Przedsiębiorstwo Wielobranżowe D. spółka cywilna T. S. S., D. S. w B. domagali się zasądzenia od pozwanej kwoty 105.987,38 zł, a następnie także kwoty 117.447,44 zł tytułem nieuiszczonego przez nią wynagrodzenia za wykonane na jej rzecz roboty budowlane wraz z ustawowymi odsetkami od wskazanych szczegółowo dat i kwot.

Sąd Okręgowy w B. kzasądził od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 150.677,82 złotych z ustawowymi odsetkami wg stopy 13%, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach procesu. Sąd Apelacyjny, po uzupełnieniu postępowania dowodowego, zmienił ten wyrok obniżając zasądzone wynagrodzenie o 35.605,90 zł - do kwoty 115.071,92 zł i oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Sąd zmienił też wysokość odsetek ustawowych od poszczególnych kwot określając je na 8% za okres od 23.12.2014 roku. W pozostałym zakresie skarga kasacyjna pozwanej została oddalona.

W skardze kasacyjnej, skierowanej przeciwko części orzeczenia oddalającej apelację, pozwana zarzuciła naruszenie przepisów postępowania - art. 286 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. oraz wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie kwoty 104.000 zł i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwanej powodowie S. S. i D. S. wnieśli o odmowę przyjęcia tej skargi kasacyjnej do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kosztów postępowania przez Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Skarżąca motywowała potrzebę rozpatrzenia jej skargi wystąpieniem przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to znaczy wystąpieniem

w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które ujęła w pytaniu: „czy wystawienie faktury VAT z określeniem sposobu zapłaty - „gotówka”, podpisanej przez wykonawcę robót i inwestora, który przyjmując ten dokument wprowadza go do obrotu księgowego, stanowi dowód na to, że kwota wymieniona w jego treści, została opłacona gotówką a nie przelewem, w terminie zapłaty określonym w tej fakturze?” Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurystycznego, którego rozpatrzenie przyczyni się do rozwoju myśli prawnej i będzie miało znaczenie nie tylko do oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także znajdzie zastosowanie przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym. Ponieważ zagadnienie nie może mieć charakteru *stricto* kazuistycznego i sprowadzać się do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015 r., V CSK 598/14, LEX nr 1678102 i z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 1678073), a tym bardziej skupiać na kwestionowaniu przeprowadzonej przez sąd oceny dowodów, to nie sposób uznać za takie sformułowany przez skarżącą problem ujęty w zacytowanym pytaniu, który jednoznacznie dotyczy oceny i ustaleń dokonanych na podstawie dokumentu prywatnego, stanowiącego jeden z dowodów w rozpatrywanej sprawie. Z uzasadnienia Sądu Apelacyjnego wynika, iż pozwana twierdziła, że w dniu 9 sierpnia 2011 r. zapłaciła powodowi 104.000 złotych. Dowodem na to miał być wyciąg z jej konta potwierdzający, że w dniu 9 sierpnia 2011 r. pobrała w banku 104.000 zł oraz odręczny zapissek podpisany przez T. S. - rozliczono netto 104.000,00 - z datą 9 sierpnia 2011 r. Zdaniem Sądu Apelacyjnego przedstawione przez pozwaną dowody wskazują jedynie na to, że w dniu 9 sierpnia 2011 r. pobrała ze swojego konta 104.000 zł. Natomiast notatka nie stanowi potwierdzenia uiszczenia na rzecz powodów w dniu 9 sierpnia 2011 r. takiej kwoty. Sąd podkreślił, iż pozwana już wcześniej dokonywała na rzecz powodów wpłat gotówkowych: w dniu 30 czerwca 2011 r. wpłaciła 43.540,10 zł oraz w dniu 2 sierpnia 2011 roku wpłaciła 104.393,79 zł i że za każdym razem potwierdzano to wystawieniem

dowodu wpłaty „kp”. Nie ma natomiast takiego potwierdzenia w stosunku do zgłaszanej przez pozwaną kwoty 104.000 zł, którą jak twierdzi, wpłaciła powodom 9 sierpnia 2011 r. Ze względu na wielkość kwoty Sąd Apelacyjny uznał za niewiarygodne, że pozwana przekazała ją powodom bez potwierdzenia żadnym dokumentem, zwłaszcza, że tydzień wcześniej uiściła powodom podobną kwotę, co potwierdzono dowodem „kp.”. W zestawieniu ze wskazanym fragmentem uzasadnienia nie ma wątpliwości, że skarżąca domaga się wkroczenia przez Sąd Najwyższy w sferę oceny dowodów i wypowiedzi, czy Sąd Apelacyjny dokonał prawidłowej oceny jednego z tych dowodów. Tego rodzaju problem nie tylko nie może być uznany za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ale w ogóle nie mieści się w zakresie dopuszczalnych zarzutów kasacyjnych (art. 398³ § 3 k.p.c.).

W związku z tym uznać należy, że wskazana przez skarżącą podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Okoliczności sprawy nie wskazują też, aby zachodziły inne podstawy przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpatrzenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., a wysokość tych kosztów z postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).